

PLANES SELECTES

Periòdics Comarcals

(Fragment d'un treball premiat en els Jocs Florals de Cornellà del Llobregat, l'any 1917).

Aquí on encara estem fent l'aprenentatge de publicar un periòdic, bo serà que fem conèixer treballs literaris que, premiats per Jurats competents, han sigut escrits amb ànim de millorar i dirigir aquesta petita part de la Premsa, que tot i ésser modesta i de recursos intel·lectuals ben humils, no deixa de fer la seva obra positiva si s'encarrila en aixecar el nivell cultural del poble o comarca on veu la llum. A evitar els errors d'interpretació que podem cometre els qui escrivim, imputables més aviat a l'inexperiència que a la maldat, van les següents ratlles:

Els Periòdics Comarcals han d'ésser la veu del poble.

Un periòdic comarcal ve imperiosament obligat a estudiar tots els problemes que afecten a la Comarca, que no són pocs generalment; a cantar en tots els tons ses bel·leses naturals; a defensar, intentant millorar-los sempre, els interessos de tots els pobles de la Comarca, agermanant els seus fills en tot el possible, i a assessorar a la pública opinió en tots aquells assumptes en els que el parer del ciutadà pot desviar-se per falta d'elements de judici.

No pot, no té dret el periodista a pervertir, a exulcerar el sentiment del poble aprofitant-se de la fulla del periòdic, que com el bri d'herba empès pel bofarut, no es pot endevinar on va: és una imprudència, una falta, un abús que pot portar fatals conseqüències en molts ordres de la vida.

La missió del periodista comarcal, fins, i encara potser més, desprenent-se de la política, és de les més formoses i atractives i de les que envolten de honorabilitat efectiva a la persona que sap exercir-la amb dignitat. Són moltes les característiques que distingeixen al redactor d'una publicació diària del d'un periòdic setmanal, que és com solen ésser generalment els que es publiquen per les comarques catalanes. Els primers reclamen un bon cop d'ull, un ràpid judici i una acció immediata. Els comarcals poden ésser més reposats, més reflexius, més definitius en sos judicis. Sense deixar d'ésser *chicos de la premsa*, han de posar quelcom més de serietat en la seva tasca. No poden rectificar tant.

Si s'ha dit que el periodisme és una espècie de magisteri, i aquest parer es refereix al periodisme en general, nosaltres ens atrevim a dir que ho és encara molt més, que quasi arriba a un sacerdoci a les comarques o sia a fora de les ciutats, puix allà la part anònima que l'envolta a les grans capitals desapareix, i pot devenir i devé a voltes, una figura venerable d'aquella comarca, a la que respecta tothom per la seva altesa de mires, per la seva imparcialitat, pel seu amor a la terra, a les seves institucions, als seus fills; als fills d'aquell poble, que senten en els escrits de l'honrat periodista els batecs d'aquella comunitat pel periòdic que els acull representada.

El periodisme, al nostre entendre, hauria d'ésser el complement del mestre. Si al mestre li toca preparar a la joventut per fer-la granar, al periodista li toca assaonar-la, acabar l'obra, devenint en professor d'energia, d'ètica, d'optimisme i de perfeccionament.

Mentre el periodista no compleixi aquesta missió redemptora amb tota la intensitat i vehemència, estarà subjecte a les crítiques més aspres i la premsa serà matèria vulnerable a totes les corrupcions, anuladora del pensament col·lectiu, la cadena de ferro més potent que puga imaginar-se per tenir subjecta i empresonada la llibertat del pensament humà.

La tasca del periodista, doncs, deu ésser enlairar la seva professió cada dia més, a fi de que arribi prompte el dia que pugui ésser el periòdic la veritable veu i el sentir real del poble; i fent-ho així, dignificarem a l'home de lletres, al periodista, que, generalment, és i deu ésser sempre un home honrat, un exemplar ciutadà, un entusiasta patrici qual esperit batega sempre obert als quatre vents del progrés i de l'avençament integral de la humanitat.

JOSEP ALEMANY BORRÀS

Poeta guanyador de la Flor Natural i premi d'El Faro del Llobregat.

LA PAU DE LA LLAR

I
 Quan l'aigua abundosa
 O la gran nevada
 Recull la mainada
 A la vora'l foc;
 El padrí i el pare,
 Els nins i les nines
 Desgranen espigues
 I canten cançons.

II
 Quan se fa de vespre
 Resen el rosari,
 Sempre el passa l'avi,
 Qui l'ha de passar?
 Mentrestant la mare
 Amb gran lleugeresa,
 I no gaire fressa,
 Va fent el sopar.

III
 Una pubilleta
 Que cosia roba
 Ja la posa al cove
 Veient que's fa tard;
 I para la taula
 Tota axerideta,
 I amb la gavineta
 Llesca un xic de pá.

IV
 Ja porten la sopa.
 I que n'és de bona!...
 D'aquí poca estona
 Ja tot s'ha acabat.
 L'avi explica un conte,
 Bonica rondalla.
 I alegre la mare
 Va rentant els plats.

V
 Acaben la vella
 Amb dolces rialles
 I a cops amb ploralles
 Si'l conte és molt trist.
 L'amistat a l'avi,
 Diu als nins la mare,
 I ara un petó al pare
 I tots cap al llit.

VI
 ¡Que n'és benaurada
 La vida senzilla
 D'aquesta família
 Que s'estimen tant!
 Déu els recompensa
 Omplint-los de joia,
 I del Cel la glòria
 Els hi donarà.

VICTÒRIA GRAU I SAYOL